

## Zsid 5,7-9

- Jézus Krisztus, ahogyan kiharcolja az üdvösségünket.
  - o Jézus, mint Isten Fia, engedelmes az Atyának – természetesnek tartjuk?
  - o A Gecsemáné-kerti esedezése harc volt – ki harcolt ki ellen, miért?
  - o „Testi élete idején” – a test élni akar, nem akar szenvedni („távozzék el tőlem ez a pohár”).
  - o A Jézus Krisztust érő kísértések („változtasd a köveket kenyerekké” – „szállj le a keresztről”) arra irányultak, hogy ne végezze el a megváltásunkat. Tehát itt, a Gecsemánében, amikor ezek ellen harcol, miértünk harcol.
  - o Hogyan harcol? „Legyen meg a Te akaratod.” Mi ezt sokszor mondjuk ki, talán túl könnyen is. („Legyen meg a Te akaratod, de azért hadd próbáljam meg ezt és ezt...”; „Van egy jó ötletem, ugye Te is ezt akarod?”)
  - o Jézus nem sorol „alternatív módszereket”, hogyan lehetne másképpen megváltani az embert – tudja, hogy nincs ilyen. Mégis azt mondja: „Atyám, ha lehet...” – önmagával küzd, de rábízta az Atyára, aki válaszol is: ki kell innia a poharat.
  - o Az Atyára bízta magát, „aki képes megszabadítani őt a halálból” – „Atyám, a Te kezébe teszem le a lelkemet.” Megszabadította a halálból, de csak miután átment azon – hogy minket is kihozzon onnan.
  - o „És meghallgattatott istenfélelméért.” Istenfélelme az engedelmissége volt: ki tudta mondani, hogy „legyen meg a Te akaratod”.
  - o Jézusnak is tanulnia kellett az engedelmisséget – „azokból, amiket szenvedett”. Nem automatikus. Korábbi helyzetek: a 12 éves Jézus: „azokban kell lennem”, majd földi szüleinek engedelmeskedik; később: „nem jött még el az én órám”: Ő az Atyának engedelmes, nem lehet „rángatni”.
  - o A Gecsemáné és a kereszt: engedelmisségből a legnehezebb „vizsga”. Jézus letette, „tökéletességre jutott”. Addig is tökéletes (bűntelen) volt, de ekkor végezte el a küldetését – tökéletesen.
  - o „Örök üdvösség szerzője lett” – ez ilyen drága, csak Ő, Isten Fia szerezhette meg, és Ő is csak így, szenvedéseken keresztül.
  - o „Azoknak, akik neki engedelmeskednek” – ezt várja tőlünk. Ő megmutatta, milyen az igazi engedelmisség.
  - o Kísértések minket is érnek, hogy engedetlenek legyünk, ne végezzük el, akit Ő ránk bíz, ne úgy éljünk, ahogy Ő példát ad / vezet, ne higgyünk, azt gondoljuk, hogy mi jobban tudjuk, mit kell tenni.
  - o Mit jelent nekünk az, hogy harcolni kell ezek ellen? Jézus eredményesen harcolt, rábízta magát az Atyára. Mi magunktól nem tudunk. Nekünk azt kell „kiharcolnunk”, hogy rá tudjuk bízni magunkat Jézusra.
- Jézus Krisztus, ahogyan „példát hagy nekünk” (1Pt 2,21).
  - o Ha rábíztuk magunkat, akkor tudjuk követni Őt. Akkor tudjuk komolyan mondani, hogy „legyen meg a Te akaratod – én is azt teszem”.

- „Szidalmaztatván nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött” – az én természetem, hogy viszonzom ezeket, de legalábbis kibeszélem. Krisztus követésében ezt kell „megöldökölni”; a „legyen meg a Te akaratod” azt jelenti, hogy nem ezt teszem, hanem imádkozom (és még mást is tehetek) azért, aki bántott.
- Krisztus az Atyára bízta magát, „aki igazságosan ítél”. Mi Krisztust „látjuk”, Őáltala fordul felénk, Krisztus fog ítélni is – igazságosan. Ez viszont nem az én „igazságom”. A magam rábízása azt is jelenti, hogy leteszem elé (Ő bírálja el) a másik emberrel szembeni igazamat is. Az eredmény: ha igazam van, akkor sem vetem meg a másik embert. Lehet, hogy intennem kell, lehet, hogy nem kell szólnom semmit, ez azon múlik, milyen helyzetet készít el Isten.
- „Nélkülem semmit sem cselekedhettek” – ebben is Őrá van szükségünk, hogy engedelmesek legyünk – és hogy „megtagadjuk magunkat, felvegyük a keresztünket és kövessük Őt”.